

ДЖОН КОНЪЛИ ПОСТРОЙКАТА НА ГОСПОДИН ГРЕЙ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Според жена ми това беше най-грозното нещо, попадало пред очите ѝ.

Трябваше да призная, че преценката ѝ не беше далече от истината. Общо взето, рядко се случваше да сме на едно мнение. Устремена към хребета на средната възраст (с цялата грация и спокойствие на погребално шествие, влизащо в гробище), Елинор ставаше все по-нетолерантна към възгледи, несъвпадащи с нейните собствени. В повечето случаи моите се различаваха, затова взаимното ни съгласие по някой въпрос беше причина за голям, макар и мълчалив празник.

Нортън Хол беше чудесна придобивка — провинциално имение от края на осемнайсети век с оформени градини и петдесет акра прилежаща земя. Беше истинско архитектурно бижу и щеше да ни послужи за прелестен дом, защото бе едновременно достатъчно малко, за да го поддържаме, и все пак достатъчно просторно, за да ни позволи да се избягваме през почти целия ден. За съжаление, както жена ми не пропусна да изтъкне, кичозната постройка в дъното на градината беше съвсем друга работа. Беше грозна и недоद्याна, с правоъгълни колони без никакви орнаменти и гол бял купол, окичен с кръст. Към нея не водеха стълби и очевидно единственият начин за влизане беше да се изкатериш над плочата. Дори птиците я избягваха, като предпочитаха да кацат на близкия дъб, където нервно гукаха помежду си като стари моми на енорийска сбирка.

Според брокера постройката била дело на някой си господин Грей, един от предишните собственици на Нортън Хол, който я вдигнал като паметник на покойната си съпруга. Помислих си, че след като е построил подобно нещо в нейна памет, едва ли е харесвал особено съпругата си. По принцип и аз не бях хлътнал до уши по жена си, но не я мразех чак толкова, че да въздигна подобна чудовищна грозотия в нейна памет. Най-малкото, щях да оберя малко ъглите и да забия дракон на върха, който да ни напомня за скъпите същества, преминали в отвъдното. По някое време господин Елис, собственик на имота преди нас, се заел да руши основите, но после размислил и овладял първоначалния си импулс, та нанесените поражения били поправени и сградата — пребоядисана.

Както и да го погледне човек, беше си същинско мъчение за окото.

Първият ми импулс беше да изравня проклетото нещо със земята, но през следващите седмици започнах да намирам постройката за интересна. Не, „интересна“ не е точно казано. По-скоро започнах да чувствам, че тя има определено предназначение, което още не съм проумял, и че би било неразумно да се бъркам, докато не узная повече. Зараждането на тези си разсъждения можех да проследя до една определена случка, станала около пет седмици след като се нанесохме в Нортън Хол.

Бях сложил един стол наред голия каменен под на постройката, защото беше прекрасен летен ден и там можех да намеря едновременно сенчест подслон и приятен изглед. Тъкмо се настанях на стола с вестник в ръка, когато се случи нещо много странно — подът се размърда, сякаш за миг се втечни, а по повърхността му се надиплиха вълни, сякаш породени от скрито течение. Слънчевата светлина стана някак бледа и нездрава, пейзажът потъна в плаващи сенки. Лъхна ме дъх на гниеща плът, сякаш върху очите ми имаше превръзка от бинт на болник. Сkochих от мястото си, макар да ми се зави свят, и видях сред дърветата мъж, който ме наблюдаваше.

— Здравейте — казах. — Мога ли да ви помогна?

Беше висок, облечен в кариран костюм от уид; определено имаше нездрав вид, помислих си, със слабото си лице и тъмни, приковаващи погледа очи. И се кълна, че го чух да говори, въпреки че устните му не помръдваха.

Каза следното:

— Не пипайте сградата.

Е, трябва да призная, че това ми се стори малко странно, дори и в състоянието на обзелата ме слабост. Не съм свикнал напълно непознати да се обръщат към мен по този начин. Дори Елинор е достатъчно тактична да предшества нарежданията си с „Би ли имал нещо против да...“, след което допълнително смекчава удара с по едно „моля те“ или „благодаря“.

— Вижте какво — отвърнах. — Този имот е моя собственост. Не можете да идвате тук и да се разпореждате с него. Всъщност кой сте вие?

Но, проклет да съм, той повтори същите три думи:

— Не пипайте сградата.

След това просто се обърна и изчезна между дърветата. Тъкмо се канех да го последвам и да го изпратя до границата на имението, когато чух как тревата зад мен се раздвижи. Завъртях се едва ли не с очакването, че непознатият ще изникне оттам, но се оказа Елинон. За миг ми се стори като неразделна част от променения пейзаж, привидение сред привиденията, но постепенно всичко се върна към нормалния си вид и тя отново беше моята, някога обична, съпруга.

— С кого говореше, скъпи?

— Ами някакъв тип се мотаеше ей там — посочих с брадичка към дърветата.

Тя погледна натам, после сви рамене.

— Е, сега няма никого. Сигурен ли си, че си видял човек? Да не би да ти се привижда заради жегата или да е нещо по-лошо. Трябва да отидеш на лекар.

Ето за това иде реч. Аз, Едгар Мериман — съпруг, собственик на имение, бизнесмен и потенциален луд в очите на жена си. Както я карах, нямаше да мине много време, преди да се озова на пода, затиснат от двама здравеняци, в очакване да пристигне линейката, а междувременно съпругата ми вероятно щеше да отрони скромна крокодилска сълза, докато подписва документите за психиатрията.

Направи ми впечатление — не за пръв път през последните седмици — че Елинон изглежда позаслабнала. Или може би беше заради светлината, която се отразяваше в постройката и играеше по лицето ѝ. Имаше някак стръвен вид, подчертан от непознат за мен пламък в очите ѝ. Оприличих я на хищна птица и по някаква причина мисълта ме накара да потръпна. Последвах я обратно в къщата, за да прием чай, но не можах да хапна нищичко — от една страна, защото ме наблюдаваше над кифличките като нетърпелив лешояд в очакване на някой нещастник да предаде богу дух, но също така и защото не спираше да говори за постройката.

— Кога ще я бутнеш, Едгар? — започна. — Искам да се заемеш възможно най-скоро, преди да се е развалило времето. Едгар! Едгар, слушаш ли ме?

И, проклет да съм, тя сграбчи ръката ми толкова силно, че аз, шокиран, изпуснах чаената чаша, а бледият порцелан се пръсна по каменния под и парчетата се разпиляха като останки от младежки мечти. Чашата беше от сватбения ни сервиз, но загубата ѝ, изглежда,

не притесни жена ми така, както би станало преди години. Всъщност тя въобще не забеляза счупената посуда, нито пък чая, който бавно се просмукваше в пролуките на пода. Продължи да ме стиска здраво, сякаш не с ръцете си, а с крака на хищна птица — дълги, жилави, с твърди и остри нокти. Дебели сини вени пълзяха към лактите ѝ като преплетени змии, които кожата ѝ едва удържаше. От порите ѝ струеше кисела миризма и аз едва се сдържах да не сбърча нос от отвращение.

— Елинор — попитах. — Да не си болна? Ръцете ти са толкова слаби, лицето ти, струва ми се, също е отслабнало.

Тя с неохота ме освободи от хватката си и извърна глава.

— Не ставай глупав, Едгар. По-здрава съм от кон.

Но въпросът сякаш я накара да се почувства неловко, защото на мига си намери работа между шкафовете, като взе да трополи по-скоро гневно, отколкото с идеята, че върши нещо смислено. Оставих я на мира и разгърнах ръката си там, където ме беше стискала, питайки се каква жена съм си избрал за съпруга.

* * *

Същата вечер, докато си търсех по-интересно занимание, се озовах в библиотеката на имението. Нортън Хол бе обявен за продажба от сестрата на покойния господин Елис и обявената цена включваше и библиотеката, както и по-голямата част от обзавеждането. Господин Елис очевидно бе свършил зле — според местните слухове жена му го напуснала, след което той изпаднал в депресия и се застрелял в хотелска стая в Лондон. Съпругата му не се появила дори на погребението — горкият човечец. Всъщност съседите с по-развнтено въображение продължаваха да разправят, че господин Елис сам е убил благоверната си, въпреки че полицията така и не успяла да му припише подобно деяние. Случеше ли се някое любопитно куче да разрови що-годе правдоподобен комплект кости в пустеещи земи или край речен бряг, местните вестници не пропускаха да споменат господин Елис и изчезналата му съпруга, макар и от смъртта му да бяха минали двайсет години. При подобни обстоятелства някой по-суверен човек би се въздържал от покупката на Нортън Хол — но аз не бях такъв. Във всички случаи личеше, че господин Елис е бил

интелигентен мъж и следователно, ако все пак беше погубил съпругата си, едва ли щеше да остави останките ѝ да се ваят из къщата, та да може някой да се спъне в тях и да си рече: „Хм, не бива така“.

Бях влизал в библиотеката веднъж-дваж — да си кажа правичката, не съм почитател на книгите — и бях хвърлял само бегъл поглед на заглавията и потъналите в прах и паяжини стари томове литература. Затова се изненадах, когато открих една книга, оставена на малката масичка до креслото. Първоначално си помислих, че сигурно е оставена там от Елинор, но тя четеше дори по-малко и от мен. Взех я и я отворих напосоки, при което пред погледа ми се откри страница, изпълнена с елегантен, ситен шрифт. Разлистих обратно до заглавието на титулната страница: „Пътешествие до Близкия изток“ от Дж. Ф. Грей. Под него имаше малка, избеляла фотография и когато се вгледах в нея, почувствах отвратителна ледена тръпка надолу по гръбнака си. Мъжът на снимката, очевидно авторът Дж. Ф. Грей, обезпокоително приличаше на онзи тип, дето се мотаеше из имението ми и, без да съм го питал, ми даваше акъл какво да правя с постройката в двора. Абсурд, помислих си. В края на краищата, Грей е мъртъв от има-няма петдесет години и вероятно в момента го занимават съвсем други проблеми, като ангелски песнопения или адска жега — в зависимост от живота, който е водил на земята. Избутах тази мисъл в едно къоше на съзнанието си и се съсредоточих обратно върху книгата. Оказа се, че е много повече от обикновено описание на пътешествието на Грей до Близкия изток.

Всъщност това беше една изповед.

Явно по време на пътуването си до Сирия през 1900 г. Джон Фредерик Грей се бе сдобил, по-точно казано — откраднал, с кости, за които се предполагаше, че са на Лилит, първата жена на Адам. Според Грей, който поназнайвал нещо от библейски апокрифи, Лилит била демон, изконната вещица, символ на мъжкия страх от необузданата женска мощ. Грей чул историята за костите от някакъв тип в Дамаск, който му продал част от бойно снаряжение, което уж принадлежало на Александър Велики. Впоследствие същият търговец го насочил към селце в далечния север на страната, където в заключена крипта уж се пазели костите.

Пътуването било продължително и трудно, но пък такива предизвикателства, изглежда, винаги амбицират хора като Грей, за

когато грехове като да седиш в удобното си кресло и да пушиш хубава лула явно са били равносилни на содомия. Но когато се добрал до селото, Грей установил, че не е желан гост. Според пътеписа му местните му обяснили, че входът към криптата е забранен за чужденци и особено за жени. Помолили Грей да си върви, но той прекарал нощта близо до селото, обмисляйки чутото.

Малко след полунощ един местен нехранимайко отишъл в лагера на Грей и му предложил срещу известна сума да задигне ковчежето с костите и да му го донесе. Човекът удържал на думата си. След по-малко от час се върнал с изографисано и очевидно много древно ковчеже, което, по думите му, съдържало останките на Лилит. Кутията била дълга около метър, широка към шейсет сантиметра и висока трийсет. И добре заключена. Крадецът обяснил на Грей, че ключът е у местния имам, но това не заинтересувало англичанина. Историята на Лилит била мит, плод на съзнанието на богобоязливи хора, но Грей вярвал, че в родината си може би ще успее да продаде красивото ковчеже като интригуваща вещ. Прибрал го в багажа си, наред с другите си придобивки, и почти не се сетил за него, докато не се завърнал обратно в Англия при младата си жена Джейн в Нортън Хол.

Промените в поведението на съпругата си Грей започнал да забелязва малко след пристигането на костите в дома им. Тя отслабнала необичайно, чак изглеждала изпита, и започнала да проявява нездрав интерес към останките в ковчежето. Една вечер, когато смятал, че вече си е легнала, Грей я заварил да човърка ключалката с длето. Когато се опитал да ѝ отнеме инструмента, тя яростно замахнала към него, а после нанесла последен удар на ключалката, която се разбила в пода на две половини. Преди мъжът ѝ да успее да я спре, тя отворила капака и пред очите им се показало съдържанието на ковчежето — камара стари кафяви кости с парчета съсухрена кожа, все още полепнала по тях, и череп като на влечуго или птица, тесен и продълговат, наподобяващ зачатъчен човешки лик.

А сетне, според Грей, костите помръднали. В началото съвсем леко, някакво шумолене, което вероятно се дължало на слягането на костите след внезапното отваряне на убежището им, но движението бързо станало по-отчетливо. Пръстите се разтегнаха, сякаш подкрепяни от невидими мускули и сухожилия, после костите на пръстите на краката леко затропали по страните на ковчежето. Накрая

и черепът се олюлял на оголените прешлени, а приличната на човка челюст се отворила и затворила със слабо изщракване.

Прахът в ковчежето започнал да се издига и останките бързо потънали сред червеникава пара. Но парата идвала не от ковчежето, а от собствената съпруга на Грей, изригвайки от устата ѝ като поток, сякаш кръвта ѝ някак пресъхнала и се превърнала в прах и сега била източвана от вените ѝ. Докато Грей смаяно наблюдавал, съпругата му ставала все по-слаба и по-слаба, кожата на лицето ѝ се напукала и започнала да се къса като хартия, очите ѝ се разширявали все повече и повече, докато съществото в ковчежето изсмуквало живота ѝ. През прашната завеса Грей успял да зърне възраждането на повече от ужасяващо лице. Кръгли черно-зелени очи го гледали лакомо, тънката като пергамент сива кожа започнала да почернява, а заострената челюст се отваряла и затваряла със звук, наподобяващ чупене на кост, докато вкусвала въздуха. Грей доловил желанията на съществото, сексуалните му пориви. Канело се да го погълне, а той бил изпълнен с благодарност за щенията му и знаел, че ще е така дори ако остриите нокти се впият в плътта му, човката изкълве очите му, а крайниците го обгърнат в последна прегръдка. Усетил, че откликва, пристъпил още по-напред, но в същия момент съществото примигнало с гущеровите си очи, върху тях се спуснала мембрана и магията се развалила.

Грей се овладял и се спуснал към ковчежето, като затръшнал с всички сили капака върху главата на съществото. Чувал как гнусното чудовище се мята и блъска отвътре. Грабнал длетото и го промушил през халката на ключалката, за да заключи здраво ковчежето. Червеното изпарение мигом изчезнало, съществото се укротило, а обичната му съпруга се свлякла на пода и издъхнала.

Имаше още само една страница на пътеписа и тя описваше създаването на постройката — копането на дълбоките ѝ основи, поставянето на ковчежето на самото дъно и конструирането на постройката отгоре, в опит Лилит да се спре веднъж завинаги. Смехотворна история, разбира се. И така трябваше. Беше измислица, опит на Грей да изплаши слугите или да вкара името си в някое сензационно булевардно списание.

Въпреки това, докато лежах до Елинор същата нощ, не можах да заспя и усетих в нея някакво будно напрежение, което ме накара да изпитам безпокойство.

* * *

Последвалите дни не можах да успокоят нещастните ми чувства, нито пък да подобрят отношенията между мен и съпругата ми. Съзнанието ми непрекъснато се връщаше към историята на Грей, независимо че я считах за пълна глупост. Сънувах невиджани същества, почукващи по прозореца на спалнята, а когато в съня си приближавах перваза, за да видя какво причинява шума, от тъмнината изплуваше продълговата глава, а тъмните хищнически очи лъщяха гладно. Съществото чупеше стъклото и връхлиташе върху мен. Докато се борех, усещах формата на провисналите му гърди, опрени в тялото ми, и краката му, увити около моите в израз на присмехулна любовна страст. Събуждах се и виждах лека усмивка по лицето на Елинор, сякаш тя знаеше за съня ми и тайно се радваше на ефекта му върху мен.

Ставахме все по-отчуждени един от друг, аз прекарвах доста време в градината или се разхождах край границите на земите ми, като едва ли не се надявах да зърна непознатия, който така силно приличаше на злощастния Дж. Ф. Грей. Веднъж мярнах човек с колело, който с усилие напредваше нагоре по хълма към портата на Нортън Хол. Полицай Морис изплува в полезрението ми — съвсем буквално, защото беше едър мъж и внушителната му осанка на фона на трептящата обедна мараня го очертаваше като огромен черен кораб, който се носи плавно по хоризонта. Накрая, изглежда, осъзна, че продължителните му усилия да преодолее хълма на две колела са безплодни, при положение че гравитацията го теглеше безмилостно надолу, слезе примирено от велосипеда и измина остатъка от пътя до портата, бутайки превозното си средство.

В малкото управление на Ебингдън — най-близкото до Нортън Хол градче — бяха зачислени двама полицаи, като Морис беше един от тях. Той и сержант Лъдлоу се грижеха за поддържането на реда не само в Ебингдън, но и в околните села Лангтън, Брейсфилд и Харбистън, заедно с прилежащите землища. За да изпълняват служебните си задължения, разчитаха на разнебитена полицейска кола, два велосипеда и бдителността на местното население. Бях говорил с Лъдлоу на два-три пъти и го считах за доста необщителен човек, но

Морис беше честа гледка по пътищата край имението ни и беше по-склонен да отдели няколко минути за разговор (или за да си поеме дъх), отколкото началникът му.

— Горещо е днес — отбелязах.

Полицай Морис, силно зачервен от усилието, избърса чело с ръкава на ризата си и изрази същото мнение, да, денят наистина беше адски горещ. Предложих му да изпием по чаша домашна лимонада в къщата и той охотно се съгласи. Обсъдихме някои местни проблеми, докато вървахме към портата, после го оставих до постройката, а аз отидох в кухнята да наля лимонада. Елинор не се виждаше никъде, но я чувах да се движи из тавана на къщата, предизвиквайки невъобразим шум, докато местеше и влачеше разни сандъци. Реших да не я безпокоя с новината за гостуването на Морис.

Навън полицаят безцелно се разхождаше край постройката, хванал ръце зад гърба си. Подадох му чашата лимонада, в която потропваха бучки лед, и той отпи дълга глътка. Под мишниците и по гърба му имаше огромни потни петна, които се открояваха като тъмни кръгове върху светлосинята му риза, досущ като картата на световния океан.

— Как ви се струва? — попитах го.

— Чудесна е — отвърна той, като помисли, че питам за лимонадата. — В подобен ден докторите препоръчват точно това.

— Не, имам предвид постройката — поправих го.

Морис се размърда неловко и наведе глава.

— Не съм аз този, който ще прецени, господин Мериман — рече. — Не твърдя, че съм експерт в тия работи.

— Експерт или не, все имате някакво мнение.

— Е, честно, сър, не ми харесва особено. Никога не ми е харесвала.

— Май и друг път е ставало на въпрос.

— Преди известно време... — поколеба се той. — Господин Елис...

Той млъкна. Аз изчаках. Преливах от нетърпение да го разпитам, но не исках да си помисли, че целта ми е да клюкарствам.

— Чух — казах най-накрая, — че съпругата му изчезнала, а бедният човечец сложил край на живота си малко след това.

Морис отпи нова глътка от лимонадата и ме погледна. Лесно е да подцениш човек като него, помислих си. Непохватността му, теглото му, мъките с велосипеда, всичко това беше доста комично на пръв поглед. Но полицай Морис беше проникателен човек и фактът, че не се издигаше в йерархията, не се дължеше на недостатъци в характера или работата му, а на собственото му желание да остане в Ебингдън и да се грижи за хората там. Беше мой ред да се размърдам неловко под погледа му.

— Така се говори — продължи Морис. — Искях да кажа, че господин Елис също не харесваше постройката. Искаше да я срути, но после събитията се развиха твърде лошо и... е, знаете останалото.

Но аз, разбира се, не знаех. Знаех само онова, което бях подочул да се говори сред местните, а дори и то ми беше поднасяно на доста оскъдни порции, като за новодошъл. Споделих това и Морис се усмихна.

— Информирали са ви избирателно — каза. — Аз не съм чувал подобни неща.

— Знам как е на село — рекох. — Навярно дори на внуците ми ще се гледа с известна доза недоверие.

— Значи имате деца, сър?

— Не — отвърнах, неспособен да потисна нотката на горчивина в гласа си. Съпругата ми не изпитваше майчински пориви, а природата очевидно беше на нейна страна.

— Странно — каза Морис, без да дава знак, че е забелязал промяната в тона ми. — В Нортън Хол не се е чувал детски глас от много години. Още отпреди господин Грей. Господин Елис също беше бездетен.

Това не беше тема, в която исках да навлизаме, но споменаването на Елис ми позволи да насоча разговора към по-интересни за мен въпроси и аз се възползвах от възможността някак прекалено нетърпеливо.

— Хората говорят... така де, говори се, че не е изключено господин Елис да е убил съпругата си.

Веднага ми стана неловко, че се изказах така невъздържано, но Морис сякаш нямаше нищо против. Всъщност дори ми се стори, че оценява открития ми подход към темата.

— Имаше такива подозрения — призна той. — Разпитахме го, от Лондон изпратиха двама следователи да проверят нещата, но госпожата сякаш бе изчезнала от лицето на земята. Претърсихме имението заедно с всички ниви и землища наоколо, но не открихме никаква следа. Чу се, че имала любовник в Брайтън. Издирихме и него, разпитахме го. Той твърдеше, че не я е виждал от седмици — ако може да се вярва на човек, който спи с чужда жена. В крайна сметка бяхме принудени да прекратим разследването. Труп така и не беше открит, а щом няма труп, няма и престъпление. Сетне господин Елис се застреля, а хората сами си направиха изводите какво може да се е случило със съпругата му.

Той пресуши лимонадата и ми подаде празната чаша.

— Благодаря — каза. — Подейства ми много освежително.

Отвърнах, че удоволствието е мое, а той се приготви да потегля с велосипеда си.

— Полицай Морис? — спрях го аз. — Вие как мислите, какво се е случило с госпожа Елис?

— Не знам, сър — поклати глава той, — но едно е ясно: Сюзан Елис вече не броди по тази земя. Тя лежи под нея.

И като каза това, потегли.

* * *

Следващата седмица имах неотложна работа в Лондон. Взех влака и прекарах отвратителен ден в обсъждане на финансови въпроси. През цялото време ме глождеше нарастващо чувство на безпокойство и едва частица от вниманието ми бе концентрирана върху паричните ми дела, а останалото бе посветено на това що за зло мърси Нортън Хол. Макар да не бях суеверен човек, историята на новия ми дом ме изпълваше с тревожност, която растеше с всеки изминал ден. Сънувах едно и също все по-често и по-често, а сънищата ми неизменно бяха придружавани от звука на потропващи нокти и щракащи челюсти, понякога и от образа на Елиноор, надвесена над мен. Когато успеех да се измъкна от лапите на кошмара, виждах очите ѝ блеснали многозначително, скулите на лицето ѝ аха да пробият като остриета изопнатата кожа на бузите ѝ. Пътеписът на Грей беше безследно

изчезнал, а когато питах Елинол за него, усещах как ме лъже, отричайки да знае местонахождението му. В тавана и мазето цареше пълен хаос, навсякъде се валяха преобърнати сандъци и захвърлени книжа, а безпорядъкът опровергаваше твърденията ѝ, че просто „реорганизира“ дома ни.

И не на последно място, забелязах обезпокоителни промени в поинтимните аспекти на съпругеския ни живот. Подобни неща е редно да си останат между мъжа и жената, но е достатъчно само да спомена, че контактите ни се учестиха и — поне от страна на съпругата ми — станаха по-настървени от всякога. В един момент даже стигнахме до там, че направо ме беше страх да загася лампите и гледах да страня от спалнята до късно през нощта с надеждата, че когато най-сетне легна в брачното ни ложе, Елинол ще е заспала.

Но тя рядко спеше, а сексуалната ѝ ненаситност беше плашеща.

* * *

Една вечер се прибрах вкъщи по тъмно, но успях да различа следи от автомобилни гуми по моравата, а на мястото на постройката зееше дупка. Останките от конструкцията се валяха сред купчината бетон, стоварена на чакъла край къщата от мъжете, които я бяха разрушили. Сега ясно се виждаше колко малки са основите ѝ, а самата къщурка отгоре просто прикриваше ямата отдолу. На ръба на дупката стоеше фигура с фенер в ръка. Обърна се към мен и се усмихна — призрачна усмивка, която ми се стори изпълнена едновременно с жалост и злост.

— Елинол! — извиках. — Не!

Но вече беше късно. Тя се обърна и заслиза по стълбата, а светлината бързо се изгуби от погледа ми. Захвърлих куфарчето си и се стрелнах през моравата, а нарастващата паника впи зъби в червата ми. Когато стигнах до ръба на ямата, видях как долу Елинол рови в пръстта с голи ръце и бавно откопава свит на кълбо скелет на жена, все още покрит с дрипи от розова рокля. Инстинктивно разбрах, че това са останките на госпожа Елис и че полицай Морис е бил прав в подозренията си. Явно не беше избягала от съпруга си. По-скоро бе я погребал тук, след като тя беше изровила тунел под постройката; беше

я убил, а сетне, изпълнен с ужас и угризения, бе посегнал и на себе си. Черепът на госпожа Елис беше леко издължен около носа и устата, сякаш внезапната ѝ смърт бе замразила някаква страховита промяна.

Елинон вече бе изровила малък ковчег — тъмен на цвят и богато украсен. Спуснах се надолу по стълбата, но тя вече беше докопала един железен лост и с негова помощ разби големия катинар, с който Грей бе заключил кутията, преди да я зарови. Намирах се на последното стъпало, когато чух скърцане на панти. Елинон отвори капака с победоносен вик. Там, точно както Грей го беше описал, лежаха струпаните останки и странният, продълговат череп. Облакът прах вече се вдигаше и от устата на Елинон потече тънка червена струйка пара. Тялото ѝ започна да се тресе конвулсивно, сякаш раздрусано от невидими ръце. Забели очи, бузите ѝ сякаш бяха всмукани навътре в отворената ѝ уста, а очертанията на черепа ѝ изпъкнаха ясно под кожата на лицето ѝ. Железният лост изпадна от пръстите ѝ и аз го грабнах. Избутах я настрани, вдигнах лоста над главата си и заставах пред ковчежето. Отвътре ме наблюдаваше сиво-черно лице с огромни тъмозелени очи и кухини вместо уши. Острата му, клюноподобна челюст изщрака, щом то се надигна към мен. Докато се бореше да се изправи, дългите му нокти се впиха в стените на кутията, в която бе затворено. Тялото му представляваше карикатура на женските прелести.

Дъхът му вонеше на мъртво.

Затворих очи и нанесох удар. Съществуто изпищя и черепът му се разтроши с глух, някак мазен звук, все едно се пръсна зрял пъпеш. Чу се съскане и чудовището политна назад, а аз затръшнах капака. Елинон лежеше в безсъзнание в краката ми, а между зъбите ѝ се виеха бавно финалните струйки червена пара. Точно като Грей преди години, взех железния лост и застопорих с него ключалката. В кутията се чуваше яростна борба, а железният лост тревожно трополеше. Съществуто не спираше да пищи протяжно и пронизително, все едно квичаха прасета в кланица.

Метнах Елинон на рамо и с усилие се заизкачвах по стълбата. Тътнещите звуци от ковчежето бавно стихваха. Закарах съпругата си в болницата в Брайдсмът. Три дни беше в безсъзнание, а когато се събуди, не си спомняше нищичко нито за Лилит, нито за постройката.

Докато беше в болницата, уредих да се върнем за постоянно в Лондон, а Нортън Хол да бъде запечатан. Сетне, в един хубав следобед, надзиравах как запълват дупката с цимент, подсилен с парчета арматура. Зейналата паст погълна цели три контейнера от тази смес — докато ямата се запълни наполовина. След това работниците се заловиха да изграждат върху новите основи друга постройка, по-голяма и по-пищна от предишната. Щеше да ми струва толкова, колкото печелех за половин година, но нямах никакви съмнения, че цената си заслужава. Най-накрая, докато Елинор още се възстановяваше при сестра си в Бърнмът, новият строеж бе напълно завършен, а работниците започнаха да изнасят оборудването си от моравата.

— Сигурно госпожата не е харесала предишната, господин Мериман? — попита майсторът на бригадата, докато наблюдавахме как слънцето залязва над новата постройка.

— Да, не подходеше на характера ѝ — отвърнах.

Човекът ме изгледа озадачен.

— Странни същества са жените. Ако можеха да правят каквото си искат, щяха да управляват света.

— Стига да можеха — съгласих се аз.

Но не могат, додадох наум.

Поне доколкото зависи от мен, няма да могат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.